

IN Memoriam Zuster Carine Loohuis zoals uitgesproken door Witte Zuster Bep van Grieken bij uitvaart op 25 januari 2019 in kapel Wereldhuis Boxtel

Vandaag nemen we afscheid van Zr. Carine. Wij zagen haar als een heel lieve overste, wijs en met moderne inzichten. Zij was goed in contacten en communicatie, met echte aandacht voor mensen. Zij zocht altijd naar het goede in iemand, gaf vertrouwen en leefde met je mee.

Carine werd geboren op 24 april 1923 in Oldenzaal als oudste in het gezin en kreeg nog twee zusjes. Haar vader had een aannemersbedrijf en haar moeder deed de huishouding. Na het behalen van haar Mulodiploma ging Carine werken bij haar vader op kantoor en deed een cursus commerciële boekhouding.

Carine had twee vriendinnen, Betteke, wiens vader burgermeester was, en Elly wiens vader een boekhandel dreef. Carine had daardoor overal gemakkelijk toegang en kon de boeken lezen die haar bij haar studie te pas kwamen. Ze werden op school door de zusters in contact gebracht met de kapelaan en raakten betrokken bij de kerk. De pastoor promoveerde de missie bij Carine die daarom op onderzoek ging. Eerst bij de paters van Heythuysen, maar dat trok haar niet. Toen ging ze kijken bij de Witte Paters, en ja, dat wilde ze, naar Afrika.

Haar vader had erop gerekend dat zijn oudste dochter in het bedrijf zou komen. Hij was erg teleurgesteld toen ze hem vertelde dat ze ging intreden bij de Witte Zusters omdat ze naar Afrika wilde gaan. Moeder steunde haar en op 15 september 1947 vertrok zij naar Esch om haar opleiding te beginnen. Na het postulaat en noviciaat legde zij op 30 oktober 1949 haar eerste geloften af en samen met enkele medezusters vertrok zij vanuit Marseille met de boot naar Algiers naar ons moederhuis in Birmandreis (dicht bij de stad Algiers) voor het internationale vormingsjaar. Alle pas-geprofeste jonge zusters uit de verschillende landen waar ze hun eerste vormingsperiode achter de rug hadden kwamen daar samen, een internationaal gezelschap. Ze maakten er kennis met elkaar en met het missiewerk in Noord-Afrika. Ze liepen er stage in verschillende missieposten en kregen o.a. les in missiologie en cultuur van Afrikaanse volken.

Na dit jaar van internationale vorming kregen de zusters hun benoeming. De meesten gingen naar een missiepost ergens in Afrika. Carine ging terug naar Nederland om er voor onderwijzeres te gaan studeren. Ze deed haar opleiding op de kweekschool in Veghel. Daarna moest er nog een diploma Engelse taal worden gehaald zodat ze in Tanzania les zou mogen geven en daarom ging zij nog 4 maanden naar Engeland.

Eindelijk was ze klaar om naar de missie te gaan. Ze vertrok met het missionarissen-vliegtuig naar Entebbe in Uganda en van daaruit reisde ze naar haar eerste missiepost. Na eerst wat tijd voor studie van de lokale taal en het milieu, arriveerde ze op 27 december 1954 in Karema waar ze les gaf aan de Middenschool. Dat duurde echter niet lang want ze werd een goed jaar later al benoemd voor Chala waar ze novicemeesteres van de Afrikaanse zustercongregatie werd. Dat vond ze geweldig werk en haar leven lang bleef zij haar interesse voor de ontwikkeling en groei van die congregatie behouden. In 1956 werd zij er overste benoemd. Groot was haar vreugde toen haar vader haar zei dat ze daar in Tanzania haar bestemming had gevonden.

In 1960 volgde haar benoeming als Provinciale Overste in Nederland. De missie in Tanzania viel toen nog onder Nederlands bestuur, dus daar kreeg ze ook de verantwoordelijkheid voor. Eerst ging zij zich beter documenteren in het generaalat in Rome en vertrok in Januari 1961 naar Boxtel als provinciale overste. Het was een druk leven. In 1964 ging ze nogmaals terug naar Tanzania om alle posten daar te bezoeken.

In 1965 nam zij deel aan het Generaal Kapittel in Rome. De internationale kranten stonden vol geëxalteerde en onjuiste berichten over modernisering, met name in de Nederlandse Kerkprovincie. Carine had het heel moeilijk tijdens dat Kapittel, omdat de andere zusters het maar niets vonden hoe modern en radicaal de situatie in de Nederlandse Kerkprovincie veranderde in die tijd. Er werd dagelijks over geschreven in de kranten van Rome. Dit nieuws vonden velen te opruiend, men was bang dat dit over zou slaan naar andere landen en van invloed zou zijn op de congregatie. Maar Carine had er begrip voor, ze zag in dat het niet anders kon in Nederland.

Toen Tanzania een zelfstandige provincie werd binnen de Congregatie werd Zr. Carine er de eerste provinciale overste. Dat betekende verhuizen naar Tanzania en alle archieven met betrekking op de missie daar moesten mee. Ze reisde met enkele zusters af op 16 februari 1966 per vrachtschip vanuit Antwerpen naar Dar-es-Salaam en maakten een flinke storm op zee mee. In maart arriveerden ze in Tabora. Het provinciaalteam van de Provincie Tanzania werd gevestigd in Kipalapala en van daaruit bezocht Zr. Carine regelmatig alle missieposten om de zusters bij al hun projecten te ondersteunen. Dat reizen was erg vermoeiend want de wegen in Tanzania waren nog bijzonder slecht en de regen deed de rivieren vaak overstromen.

De eerste president van Tanzania, Julius Nyerere, nationaliseerde alle lagere scholen in het land. De Tanzanianen moesten het voortaan zelf doen. Nyerere, zelf een goed praktiserend katholiek, had groot respect voor de zusters en waardeerde wat zij deden voor zijn land. Voor Carine en haar assistenten was het toch duidelijk dat ze om zijn politiek te steunen terug moesten gaan naar Nederland. Het was moeilijk, maar ze besloten die stap te nemen en te vertrekken. Onze stichter Cardinaal Lavignerie had immers gezegd: "Jullie zijn pioniers, het echte werk moet door de Afrikanen zelf worden gedaan."

Eind juni 1972 arriveerden ze in Nederland, en na wat rust en vakantie gingen ze naar Mook waar Carine de overste werd van de gemeenschap. In oktober 1976 vertrok Carine met twee medezusters naar Heerlen. Carine was er gastvrouw, deed er de huishouding en hielp met het pastoraal werk in de parochie. Waar Carine was vond je een open huis en een hartelijk welkom.

Maar ook daaraan kwam een eind. In 1995 werd die post gesloten en verhuisden de drie zusters naar het kloosterverzorgingshuis in Warmond. Het was wennen! Zelf zegt ze hierover: "De aanpassing hier heeft veel van me gevergd al laat ik dat niet merken". Vaak kon je Carine vinden in de prachtige sfeervolle kapel van het verzorgingshuis, het vroegere grootseminarie van het Bisdom Haarlem. Daar vond ze rust en troost. Het werden gelukkige jaren en Carine zette zich in waar ze maar kon. Ze was er lid van het zangkoor en had een luisterend oor voor ieder. Zij was er voor allen een heel geliefd iemand.

Toen president Nyerere op bezoek was in Nederland nodigde hij Zr. Carine, samen met Zr. Nel Diels door wie zijn vrouw was opgeleid, uit voor de receptie. Ze kenden hem goed vanuit Tanzania en hadden een uitstekende relatie met hem. Dus gingen ze naar Den Haag. Toen Nyerere binnenkwam ging hij recht naar de zusters toe om hen te begroeten, blij hen te zien. Wat een heerlijke ervaring was dat!

Maar in 2014 werd ook het verzorgingshuis in Warmond gesloten en was het weer verhuizen, nu naar Molenweide in Boxtel. Carine kreeg meer en meer zorg nodig en in 2016 kreeg zij een kamer op de pg-afdeling. Daar werd zij met grote liefde verzorgd. Ik zal hier niet over uitweiden want het was Carines wens het In Memoriam kort te houden. Haar laatste boodschap aan ons is: "Ik ben dankbaar voor mijn leven binnen de congregatie".

Ik wil daarom eindigen met een dankwoord aan allen die zoveel hebben betekend voor Zr. Carine, de medezusters, verzorgsters, vrijwilligsters en allen die zoveel hebben gedaan om haar bij te staan in alle fasen van haar leven. Ik weet dat u allen met mij wenst dat Carine nu voor eeuwig gelukkig mag zijn bij haar Vader in de Hemel. Carine, denk aan ons daarboven, tot ziens!